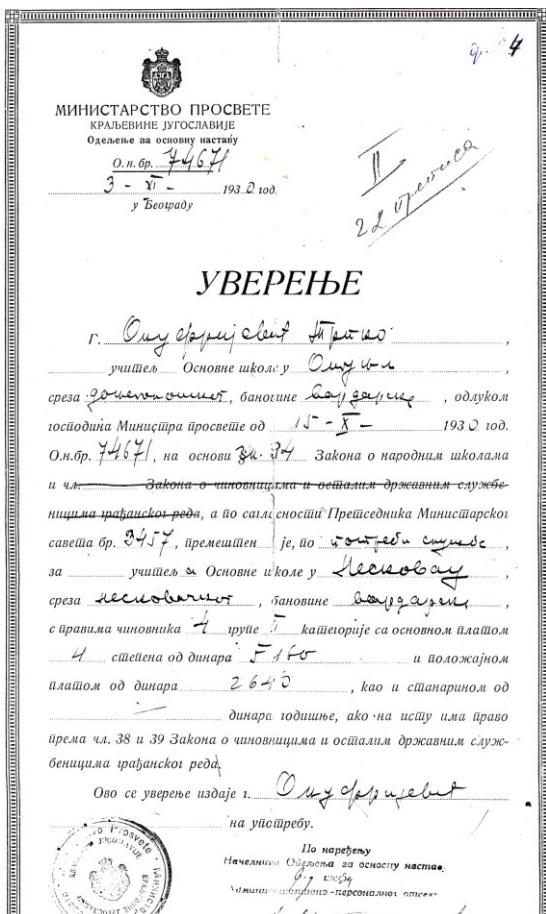

Интересно е дека Трпо Онуфриевски од предметот српски јазик на Богословско-Учителската школа во Призрен имал средна отценка и не може да се каже дека не владеел и не го знаел српскиот јазик. Исто така, и од пишаните ракописи и дневниците кои ги пишувал може да се види дека многу солидно го владеел и многу убаво пишувал на српски јазик.

Значи, во никој случај не се работело дека не го владеел српскиот јазик, туку неговата логика и свеста му налагале да им предава на децата на мајчин македонски јазик-тетовски дијалект т.е. на јазикот кој го зборувало месното население во Лешок и Подгора во Горни Полог и дека српскиот јазик не е мајчин јазик.

(Одлука на Министерство за просвета на Кралството Југославија, бр. 74671 од 03 Ноември 1930 год. со која Трпо Онуфриевски се преместува во Лесковец)
(Odluka na Ministerstvo za prosveta na Kralstvoto Jugoslavija, br. 74671 od 03 Noemvri 1930 god. so koja Trpo Onufrievski se premestuva vo Leskovec)

Многу интересно е да се објасни дека информациите дека дедо ми Трпо како учител предавал во Отиње, како и во другите места на мајчин јазик се прошириле, како до локалните власти, така и до повисоките власти т.е. Министерството за просвета, кои испракале просветни инспектори да ги проверат овие гласини. Имено, при полагањето на испитот на зрелоста во 1925 година во Државната учителска школа во Скопје, на

сите предмети има добри отценки, а само од српски јазик има отценка слаб (2), за што и бил принуден да го понови полагањето на 3 февруари 1926 година и поново добива отценка 2, но, сега доволен.

(Фото: непознат, Отуње, 1929 година, ученици од 1,2 и 3 одделение и дедо ми Трпо Онуфриевски и баба ми Цвета со ќерката Олга во скутот)

(photo: nepoznat, Otunje, 1929 godina, ucenici od 1,2 i 3 oddelenie i dedo mi Trpo Onufrievski i baba mi Cveta so cerkata Olga vo skutot)

Самиот факт дека само поради српскиот јазик во септември 1925 година не добил Сведителство за испит на зрелоста, укажува дека фактички Трпо преќутно сакал да им укаже на Властите дека српскиот јазик не е мајчин јазик и при повторното полагање поново добива отценка 2, но, сега морале во Министерството за просвета, согласно законите во тоа време, да ја вреднуваат со доволен и да му дадат Сведителство дека го положил испитот на зрелоста. Ова сведителство го добива, само и исклучиво како што било предвидено во Законот, на основа на целокупно покажаниот успех и да му издадат сведителство за учителскиот испит на зрелост. Очигледно, властите поради овој факт што не предавал на српски јазик сакале да ја покажат својата моќ и му утврдиле оценка 2, како недоволно владеење на српскиот јазик и затоа како казна од Отуње е преместен во Основното училиште во Лесковац во 1930 година, за „потребите на Службата“, и да се „поправи“, односно да го „совлада“, српскиот јазик и тоа изворно-на терен во Србија.

За животниот пат на дедо ми Трпо Онуфриевски пишувам на повеќе места и имам и посебен текст во поднасловите: 11, 7, 12.1.1, 15, 19, 20, 21, 22, 23, 24 и 25 од Мојата книга: Поповската фамилија и род СПИРОСКИ ..(извор: ред. бр. 1) , а подетално за дедо ми Трпо пишувам во Мојата книга: Моите учители и моите соученици (извор: ред.бр. 64) .

(Фото: непознат, Трпо Онуфриевски, со колегите учители и прогресивни луѓе од Полог во Лешочкиот манастир 1924 год.)

(photo:nepoznat,Trpo Onufrievski, so kolegite uciteli i progresivni luge od Polog vo Lesockiot manastir 1924 god.)

Од учителствувањето во Отуње и Лесковац погоре давам фотографии од Врњачка бања, а исто така имам фотографии и заедно со учителите и некои прогресивни лица од Полог во Основното училиште во Лешок од учебната 1924/25 во Лешок, а кои се сликани во дворот на Лешочкиот манастир заедно со егumenот Сава.

(Фото, Стојан Иговски, Трпо Онуфриевски, Облечен во машка носија- А ла Турка и Цвета и Трпо Онуфриевски облечени во модерна европска облека- А ла Франка)

(фото Стојан Сп. Иговски, Баба ми Цвета Онуфриевска, невеста во 1917 г. со 6 златни прстени и многу златници и сребреници на глава, врат и половина)

(photo: Stojan Sp.Igovski, Baba mi Cveta Onufrievska, nevesta vo 1917 godina so 6 zlatni prsteni i mnogu zlatnici i srebrenici na glava, vrat i polovina)

Во натамошниот текст би сакал да напишам неколку реченици за татко ми Живко Спироски, кој ми е Мој генетски и духовен спој со дедо ми Трпо и со Мојот род Лалошои од Лешок.

Многу пати го слушав татко со неговиот затреперен глас и тага која ја носеше од детството за загубениот татко и неговиот занес да напише роман за смртта на дедо Трпо, па, дури и на “романот” му даде и наслов.

Во продолжение ќе се задржам на некои моменти кои се однесуваат на односот кон книгите и фотографиите на татко ми Живко и на дедо ми Трпо. Татко ми Живко немаше библиотека со книги и јас незнам дека татко прочитал некој роман, додека дедо Трпо имал богата библиотека и читал многу книги и романи. За разлика од дедо ми Трпо, кој имал осет за значението на фотографијата, како показател на времето во кое живеел и ги запишуval многу педантно местото, датумот и лицата кои се на сликата, татко ми Живко не посветуваше големо значение на фотографиите и не ги средуваше во албум или дрвена рамка, не запишуваше податоци каде е сликано, кога и кој е на сликата, а фотографиите од дедо Трпо беа ставени во некои кутии и не беа средени, а некои беа и оштетени. Требаше време Јас да пораснам и да ги средам дел од фотографиите во албум и грижливо да ги чувам фотографиите кои беа ставени во рамки. Јас разбираам дека моите родители немаа соодветни стамбени и економски услови за да бидат посветени на фотографиите, но, ми се чини дека и немаа доволно осет за вредноста на фотографиите, а посебно после поминувањето на многу години подоцна. Но, затоа татко ми Живко имаше други вредности, за кои повеќе пишувам во осмото колено од мојот род Лалошои, како и за биографијата на татко ми Живко во поглавието под бр. 11. 8 и во поглавието под бр. 12.11.2 во книгата Поповската фамилија Спироски (стр. 307 - 315 и стр. 389 - 405 - извор: ред. бр. 1), во книгата

Македонски народни песни од Полог (стр. 265 – 264 – извор: ред. бр. 2) и во книгата родот Лалошои (стр. 12 - 60 – извор: ред. бр. 4) .

Јас, Митко, синот на Живко Трпов Спирошки, го остварив сонот на Мојот татко Живко, кој мечтаеше да напише роман за житието на Трпо Онуфриевски, бидејќи татко ми Живко останал сираче на 8 години и прераната смрт на татко му Трпо му оставило длабоки и неизлечиви рани во неговата душа.

(Трпо Онуфриевски со синот Живко-фотографија од 1928 год.)
 (Trpo Onufrievski with his son Zivko- photo at 1928)

Инаку, татко ми Живко сонуваше да напише роман за житието на Трпо и Цвета Онуфриевски и дури го имаше и замислено насловот на романот да гласи: СМРТТА Е СОН, А БОЛЕСТА Е ОГОН. Но, сонот на татко ми Живко да го напише романот никогаш не се оствари, туку, остана само сон. Но, Јас се потрудив сепак да се оствари сонот на татко ми Живко после неговата смрт. Бидејќи, од трите деца, Јас, бев најповеќе во Лешок и секако и најповеќе и заедно со моите родители, Јас, знаев како дишат, при што, со татко ми имавме многу заеднички идеи, како за нашето заедничко семејство и род Спирошки-Онуфриевски-Лалошои..., така и за нашето родно село Лешок и заедно се надополнувавме. Така, бидејќи скоро пола век Јас бев заедно со моите родители, а многу често бев заедно со моите родители во станот на ул. Даме Груев бр.15/6-15 во Скопје, кога во зимскиот период доаѓаа, како и во новата куќа во Млака во Долно маало во Лешок, која ја изградија 1983 година и во многу прилики со татко ми Живко разговаравме за многу работи кои се однесуваа за нашето смејство, како и за работи кои се однесуваа и за Лешок.

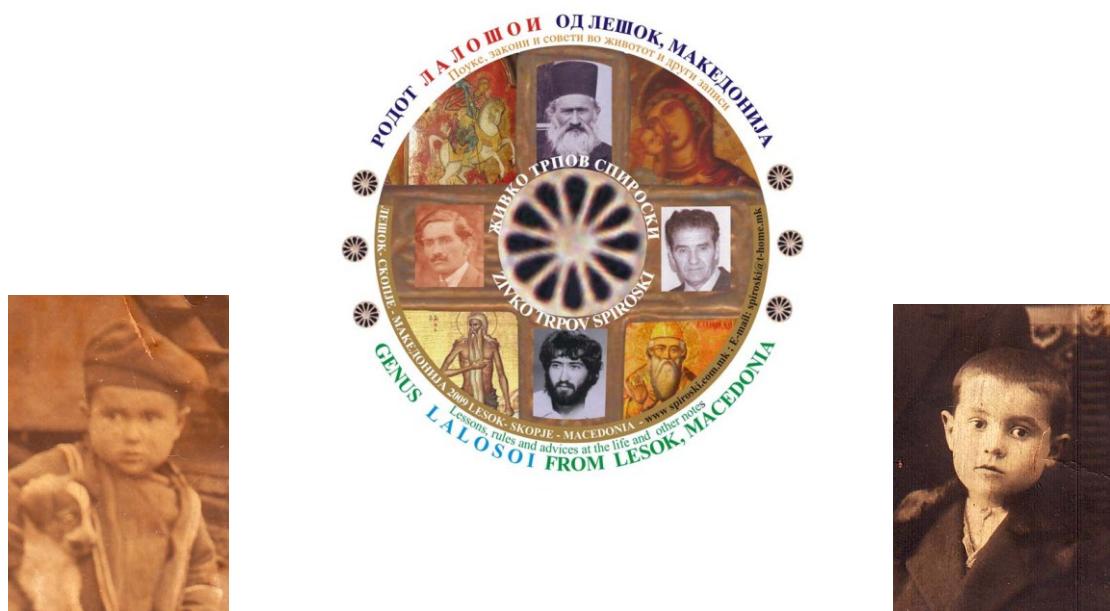
Јас имав идеја и му предложив на татко ми да почнеме да собираме разни податоци, докумеднти, фотографии и сл, за нашиот свештенички род Лалошои-Онуфриевски-Спирошки.... и да напишеме посебна книга за нашата фамилија Спирошки и род Лалошои. Мене и татко ми Живко, посебно не поттикна книгата ЛЕШЕК, објавена 1979 година од авторот Илија Петрушевски, родум од Лешок, во која ги обработува

родовите во Лешок, меѓу кои го обработува и нашиот поповски род ЛАЛОШОИ. Бидејќи авторот Илија Петрушевски во оваа книга го обработува родот ЛАЛОШОИ само по машка линија, а не и по женска линија, а во книгата имаше и недостатоци и пропусти за нашиот род, му предложив на татко ми Живко, ние да почнеме да собираме наши податоци со посебно изготвени Прегледи и Табели и откога ќе ги собереме податоците да напишеме посебна книга за нашиот род.

Бидејќи татко ми за некоја година требаше да замине во пензија, му предложив како послободен да почне да контактира со лицата од нашиот род и да собира податоци. Татко ми Живко се согласи со мојот предлог, изготвивме Прегледи-Табели и татко ми почна да собира податоци. Но, татко ми сметаше исто како и Илија Петрушевски дека треба да се собираат податоци за нашиот род, но, само по машка линија, за што Јас не се согласував и сметав дека родот се развива и шири и по машка и по женска линија. Така, татко ми собра доста податоци за родот Лалоши, но, само по машка линија и така направи еден интересен Преглед за родот Лалоши. На основа Овој Преглед-Табела на родот Лалоши, како и на основа неколку запишани текстови од татко ми Живко и со некои Мои идеи и текстови, припремив и уредив книга под наслов: Родот ЛАЛОШОИ од Лешок, Македонија, која ја објавив во 2010 година и во која како автор го ставив да биде татко ми Живко Трпов Спирошки (извор: ред. бр. 4).

Така, во 2010 година се оствари детскиот сон на татко ми Живко да напише книга на само четири години по неговата смрт.

Детскиот сон на татко ми Живко да напише роман за дедо ми Трпо стана јаве во 2010 год.- Портрет *) на детето Живко со слика од 1926 и 1928 год.

*) Значајни имиња и портрети на моите претци и моите потомци, може да се погледне во поднасловите 15.1 до 15.3 , од Мојата книга (стр. 563 - 600 – извор: ред. бр. 1).

Со книгите кои ги напишав, сметам дека направив неизбришлива трага и врска на претците и потомците на нашето големо православно христијанско свештеничко семејство и род Спирошки -Онуфриевски- Лалошои од Лешок, во кое крстот и сонцето ни се вечни симболи, а Богородица ни е заштитничка, односно Пречиста ни е домашна слава, Види текст за Пречиста во Мојата книга (стр. 635- 649 - извор: ред. бр. 1) и текст за сонцето и крстот (стр.650 - 657 – извор: ред. бр.1).

Така, Јас, Митко Спирошки, направив трајна врска преку татко ми Живко и баба ми Цвета, со дедо ми Трпо и прадедо ми Спиро , кои никогаш не сум ги видел.

Дедо, Трпо,

Ти БЛАГОДАРАМ, што заедно со баба Цвета, изградивте куќа(топол дом) во Лешок, уште во 1932 година, една година пред Твојата смрт, истата да биде топло седело (гнездо) за Твоето семејство и Твоите потомци.

Трпо Онуфриевски е еден од 10-те значајни лица- претци и има достојно место во нашиот поповски род Лалошои од Лешок, кој има длабоки корени во минатото до 16 век, но, и во претходните векови. Види поглавие (стр. 568 - 574 – извор: ред. бр. 1).

Дедо, Јас, Митко Спирошки, Твојот внук, успеав да Те видам и запознаам преку Твоите фотографии и Твоите дела, како еден од најпрогресивните лица не само во нашиот род Лалошои, туку и еден од најпрогресивните лица од Долни Полог, во тоа време.

Бабо Цвето,

Фала ти во име на љубовта кон дедо ми, фала ти во име на љубовта кон твоите два сина, но, фала ти и во име на твоите внуци и правнуци.

Но, Бабо Цвето, најповеќе благодарност имаш од Твојот внук Митко, кој бескарјно те сакаше и те почитуваше како баба и како пример на права македонска мајка и жена.

Бабо, Ти си ни одличен пример (16 години љубов од 1917 до 1933 и 52 години од 1933 до 1985, живот без брачниот другар), како се сака мажот и децата и како се останува верен до гроба. За мене ова е права љубов и нема мерка која таквата љубов може да ја измери.

Бабо, благодарам што грижливо 52 години ги чуваше вашите фотографии и што ми раскажуваше за многу моменти од вашиот живот со дедо Трпо.